

rondom toch het verkeer van de middenstad in groot rumoer opdaverde. Pieternelle voelde en genoot zeer van deze behagelijke rust.

– Bonjour, zei hij dan welluidend tegen 'n politie-agent, die hupsch salueerde. – Vriend, – ging hij voort, zeer tot eigen verbazen, ge vergeet de witte handschoenen. Zomertenuë. . . .

– Ja, ja. . . stamelde de agent. Tot uw orders, mijnheer Pieternelle. Hier zijn ze. . . .

– Doe aan jongen. . . . Voor mij is 't niet. . . . maar, als 'ne inspekteur. . . . Hier zie 'n havannake. Stopt ze gauw weg en smooit ze straks op mijn gezondheid. Au plaisir, hé. . . .

– Menéér, deed de agent met stemverheffing: hij kon zich verheugen in 't bezit van een dankbaar hart.—

Pieternelle kuierde verder. Geluk zong in hem. . . . Kneep daardoor al eens de oogen dicht, dan weer open, krulde met liefhebbende hand zijn – goddank – nog blonden snor en stelde dan in een vitrien vast dat hij, ondanks zijn. . . . jaren. . . . toch 'n 'slanke' verschijning gebleven was. Kijk, hoe zwierig, hoe lenig, hoe. . . . ja, elegant hij daar stepte, neuriënd 'Valencia.'

Dit bruin-grijze kostuum stond hem prachtig. Wat een snit! Als aan 't lijf gegoten! Even links draaien. . . . Langs alle kanten voortreffelijk, en hoe zijn purperen das daarmede harmonieerde! Kranige vent toch. . . . Alleen die oogjes, een beetje. . . . nu ja, wat water-achtig, niet, wat ge noemt: klaar en vinnig. Maar. . . . natuurlijk, dat voortdurend moeten pimpelen van ontroering had daar schuld aan. . . .

De straat zwenkte.

Toen was er, aan de paarse schaduwzijde het café 'Chez Nous'. Hier zou Pieternelle binnengaan. Resideerde hier niet Lisy, de pronte, charmante serveuse van dit cafétje? Het gansche, groote spiegelraam van dit in taveerne herschape burgerhuis was met prachtige blanke gordijnen behangen, – niet dóór te zien. Tegen den zijkant waren zij opengeschoven en van uit deze opening keek Lisy in den namiddag mistroostig de straat op.

Hier kwam hij wel eens meer. Toch alleen maar in den voormiddag, als hij niet door anderen kon gehinderd en. . . . gezien worden. Het zonlicht schoof er zeer matig door de gordijnen, zoodat koelte tusschen de muren gestold hing. Het breede, van spiegels glanzend buffet was er in een nis. Het fletse licht viel op de vele wijnflesschen en roomers, welke er bestendig aanwezig stonden op de met groene sierplanten gesmukte schabben. Er waren die fijne tafeltjes, met boeketjes van violen, flieren, reseda in lang-halzige, dunne glazen; er waren die zachte, breed geheupte, stil-glimmende stoelen, er was de piano, het wollige tapijt, het roode, vlamme behangsel met 'The Kiss' platen gearneerd. . . . Maar bo-